

Arendsoog grijpt in

Alle 63 titels van Arendsoog

1. Arendsoog
2. Witte Veder
3. Het raadsel van de Mosquitovallei
4. Arendsoog in de knel
5. De Bende van de Blauwe Bergen
6. Arendsoog knapt het op
7. Arendsoog en de verdwenen rivier
8. Het spookt op de spoorbaan
9. Arendsoog grijpt in
10. Pas op, Arendsoog!
11. De smokkelaars van de Rio Malo
12. De geest van de Eenzame Wolf
13. Texas-Arendsoog
14. Het testament van Tobi Thomson
15. Arendsoog in geheime dienst
16. Het veeland in gevaar!
17. Het geheim van Bad Man's hut
18. De Gemaskerde Ruiters
19. De jacht op de grijze hengst
20. Arendsoog en de goudkoorts
21. Het geheim van de zonderling
22. De strijd om Sam Peony-bridge
23. De stad van de verdwenen cowboys
24. Een hinderlaag voor Arendsoog
25. Arendsoog en het blaffende zand
26. De spookranch
27. Tweemaal Arendsoog
28. Arendsoog en de Mississippi-Duivels
29. Good luck, Arendsoog
30. Een amulet voor Arendsoog
31. Arendsoog en de vloek van Arbaz
32. Het raadsel van de C-ranch
33. Terreur over Texas
34. Schoten om middernacht
35. Dollardans in Cannon Field
36. Geen alibi voor Arendsoog
37. Arendsoog zet een val
38. Arendsoog en de Duncan-dollars
39. ... alias Arendsoog
40. De sheriff van Wurdig
41. Mexicaans avontuur
42. Arendsoog... om oog
43. Kogels als losgeld
44. Vraagtekens voor Arendsoog
45. Arendsoog in duplo
46. De wraak van Grissom
47. Een erfenis voor Arendsoog
48. Arendsoog en het geheim van het Gouden Graf
49. Arendsoog en de 'Avondmannen'
50. De verdwijning van Arendsoog
51. Arendsoog en de man zonder verleden
52. Arendsoog en het Murdock-mysterie
53. Op leven en... lood
54. Arendsoog... vogelvrij!
55. Arendsoog en het FRAME-komplot
56. Arendsoog en de Kansas-kidnap
57. Arizona-Arendsoog
58. Het monsterverbond
59. De schat van Medusa
60. De grote grondroof
61. Jacht op een 'schaduw'
62. Lightfeet ontvoerd!
63. Arendsoog... premiejager?

Arendsoog grijpt in

J. Nowee

Oorspronkelijk uitgegeven door: Malmberg, 1953

© J. Nowee, 1953

© Illustraties: Jan van Offeren

© Nederlandse uitgave: Overamstel uitgevers bv, Amsterdam 2015

© Omslagbeeld: Jan van Offeren

Omslagontwerp: baqup

ISBN 978 90 499 1009 9 (paperback)

ISBN 978 90 499 1123 2 (hardback)

ISBN 978 90 499 1071 6 (e-book)

NUR 280

www.overamsteluitgevers.nl

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

HOOFDSTUK I

Flitsen...

Een donkere nacht aan de Californische kust...

Op zee flikkert een licht... aan... uit... aan... uit...

Vanaf het strand wordt het signaal beantwoord...

Dan is het donker...

Een zwak, plassend geluid, van roeispanten, die voorzichtig in en uit het water gaan... Op het strand verschijnt een donkere figuur, op het even lichtende vlak van het water tekent zich schaduwwachtig een boot af...

Een man springt in het ondiepe water en trekt de boot op het strand. Een tweede volgt hem. Dan worden enige kisten uitgeladen, en samen met de man, die hen op het strand afwachtte, dragen ze die naar een wagen, die verborgen staat in de schaduw van de rotsen.

Er wordt geen woord gesproken. Als de kisten gelost zijn, duwen ze de boot weer in dieper water en de twee verdwijnen...

Een enkel lichtsignaal vanaf het strand... Een antwoord van het schip, dat op de rede ligt...

Felle middagzon...

Over de wijde, golvende prairie trekken twee muilezels moeizaam een soort vrachtwagen voort. Op de bok zit een man, die, hoewel hij ingedommeld lijkt te zijn, voortdurend onderzoekende blikken om zich heen werpt.

De wagen is geladen met de uitrusting, die een goudzoeker gewoonlijk meeslept. Achter enkele zakken een paar kisten...

‘Conserven’ staat er op. Blikjes levensmiddelen?

Mogelijk. Een goudzoeker heeft nu eenmaal geen tijd, om op jacht te gaan.

De tijd gaat voort. Het is twee weken verder. En weer is het nacht...

Even buiten het reservaat van de Indianenstam der Meghalla's stopt

een vrachtwagen... De voerman komt niet van de bok, maar blijft rustig zitten wachten. Twee, drie uren verstrijken...

Dan klinken hoefslagen. De man op de bok beweegt zich. Hij spant zijn ogen in, om te zien, wie daar aankomt. Ofschoon hij dat wel kan vermoeden. Toch springt hij van de bok en zoekt dekking achter een rots.

Zes Indianen verschijnen en kijken onderzoekend rond. Als ze de wagen ontdekken, slaakt er een zachte uitroep, waarop de voerman te voorschijn komt.

Er heeft een kort gesprek plaats. De Meghalla's blijken pakpaarden bij zich te hebben. Een daarvan heeft twee zakken op zijn rug. Ze worden afgeladen en de Indianen tonen de voerman de inhoud. De voerman bromt tevreden en begint de kisten vrij te maken. Dadelijk worden ze door de Indianen overgenomen en op de pakpaarden geladen. De twee zakken verdwijnen in een bak onder de vrachtwagen.

Een korte groet, en dan gaan de Indianen terug naar het reservaat, terwijl de voerman de wagen laat keren en een goede kampeerplaats gaat opzoeken...

Weer is het enige tijd later.

Op het hoofdkwartier van de politietroepen zit commandant Nelson* achter zijn bureau en kijkt met een verbaasd gezicht naar het telegram, dat hem zojuist is bezorgd.

'Evans!' roept hij.

Een sergeant verschijnt. 'Lees dit eens,' zegt hij.

Evans leest, en frons de wenkbrauwen. 'Onbegrijpelijk!' bromt hij.

'Dat dacht ik ook,' zegt de commandant. 'Waar de Indianen opeens die brutaliteit vandaan halen?'

'En de wapens,' vult Evans aan. 'Voor zover ons bekend, hebben ze maar enkele verouderde buksen en jachtgeweren.'

'We zullen het onderzoeken,' beslist de commandant.

---

* Zie: 'Arendsoog'

HOOFDSTUK 2

Het spel gaat beginnen

Doodmoe en bezweet hurkte Arendsoog bij de kampwagen. Het was een dag van hard werken geweest. De voorjaars round-up* was in volle gang. Ze hadden een behoorlijk strenge winter achter de rug en Arendsoog vreesde, dat heel wat koeien deze niet doorstaan hadden. Maar achteraf was dat nogal meegevallen. Hij keek met voldoening naar de kudde, die in een noodcorral** bij elkaar was gedreven. Over enkele dagen zouden ze die naar Dorwan brengen. Daar moesten ze in de veewagons worden geladen, en dan was dat werk ook alweer gebeurd. Arendsoog had ze voor een goede prijs kunnen verkopen en het geld, dat hij er voor zou ontvangen, stelde hem in staat, om zijn ranchhuis te verbeteren en de lonen van de cowboys gedurende de rest van het jaar te betalen.

Langzamerhand waren van alle kanten de cowboys naar de keukenwagen teruggekeerd. Ze waren moe en hongerig en scholden op de kok, omdat die het avondeten nog niet klaar had.

‘Ja, schelden kunnen jullie!’ verweerde deze zich. ‘Ik sloof me de hele dag uit om jullie van voedsel te voorzien. Ik begin al voor dag en dauw, als de heren nog lekker liggen te snurken. En als jullie ‘s avonds in je dekens kruipen, dan ben ik al weer bezig voor de volgende morgen.’

‘Ja, je hebt het hard, kokkie,’ plaagde Jim, Arendsoogs voorman, hem. ‘En wij doen de hele dag niets anders dan luieren, nietwaar? Die koeien in de corral zijn uit zichzelf hierheen gekomen. Wij hebben ze maar gefloten, en ze kwamen al.’

‘Ik zeg helemaal niet, dat jullie niks uitvoeren!’ riep de kok. ‘Maar jullie hebben tenminste je tijd van rusten.’

‘Weet ik veel, wat je overdag uitvoert, als wij niet hier zijn,’ lachte Jim. ‘Ik verdenk je er sterk van, dat je dan stiekem een uiltje knapt.’

‘Wel, nou nog mooier!’ schreeuwde de kok, die heel goed wist, dat

---

* Veetelling

** Omheinde weide

Jim het toevallig bij het rechte eind had.

‘Kom,’ poogde Arendsoog de vrede te herstellen, ‘schei er nou maar over uit en zorg, dat we wat te eten krijgen. De jongens menen het zo kwaad niet, kokkie. Dat weet je ook wel. Maar een cowboy, die honger heeft, wordt nou eenmaal een beetje kriebelig. Stop hun monden vol met voedsel, en het is afgelopen.’

De kok bromde nog wat, maar haastte zich toch zoveel mogelijk, en niet lang daarna had niemand tijd meer, om hem in het ootje te nemen. Het eten, dat, gezien de omstandigheden, werkelijk vrij smakelijk was, vroeg al hun aandacht.

Plotseling hief Arendsoog het hoofd op.

‘Daar komt een ruiter aan,’ zei hij.

Het was al te donker, om ver te kunnen zien, maar ze hoorden nu allen de hoefslagen van een paard, dat zich met grote snelheid voortbewoog.

‘Ik zou zeggen, dat Witte Veder daar aankomt,’ merkte Arendsoog op.

‘Hoe kunt u dat nou weten, baas!’ meende een van de cowboys.

‘Ik ken de manier van lopen van Witte Veders paard,’ antwoordde Arendsoog. ‘Ja hoor, hij is het. Ik weet het nu zeker. Hij schijnt grote haast te hebben. Ik ben benieuwd, wat er aan de hand is.’

Al sprekende was hij opgestaan en staaarde in de richting, vanwaar het geroffel van de paardepoten kwam. Het werd voortdurend sterker. Dan, plotseling, verscheen de gestalte van een ruiter in de lichtkring van het kampvuur. En de cowboys moesten tot hun verbazing vaststellen, dat hun baas zich niet vergist had. Het was Witte Veder, Arendsoogs Indiaanse vriend.

‘Hallo, Witte Veder!’ riep Arendsoog hem toe.

‘Hallo!’ klonk het antwoord van de Indiaan, die zich van zijn paard liet glijden. ‘Mij jou spreken moeten.’

‘Er is toch niets verkeerd gegaan thuis?’ vroeg Arendsoog bezorgd.

‘Thuis niet,’ zei Witte Veder. ‘Maar jij toch wel snel meekomen naar huis. Daar bezoek voor jou zijn.’

‘Bezoek?’ bromde Arendsoog wrevelig. ‘Maar kunnen moeder en Ann dat niet alleen af? Je weet toch, dat ik het druk heb?’

‘Mij heel goed weten. Maar bezoek niet voor Mrs. Stanhope of voor Ann. Bezoek voor jou zijn. Commandant Nelson van fort Blue-Hill’. Hij jou dringend spreken moeten.’

---

*   Zie: ‘Arendsoog’

‘Maar, wat drommel, waarom komt hij dan niet hierheen? Ik ben moe. Ik heb de hele dag in het zadel gezeten, en...’

‘Hij jou mee willen hebben, ergens heen. Geen tijd te verliezen. Wel veel tijd verliezen, als hij hierheen komen. Hij zelf wel willen, maar hij niet jong meer, en Mrs. Stanhope niet willen, hij gaan.’

‘Och, dat is wel waar,’ gaf Arendsoog toe. ‘Maar, verdraaid, boy, ik zie er wel een beetje tegen op. Daar komt nog bij, dat we die kudde weg moeten brengen.’

‘Wat dat betreft,’ kwam Jim er tussen, ‘laat dat maar aan mij over, Bob. Schrijf maar even een volmacht, en ik handel dat zaakje wel voor je af. Het is toch alleen maar een kwestie van afleveren en het geld in ontvangst

nemen, nietwaar?’

‘Dat is zo, Jim,’ zei Arendsoog. ‘Goed, als je dat wilt doen, dan heb ik al een zorg minder. In ‘s hemelsnaam, dan zullen we maar op pad gaan. Gelukkig, dat ik Lightfeet vandaag niet gebruikt heb. Hij is nu nog zo fris als een hoentje. Wil iemand hem even voor me zadelen? Moet jij ondertussen niet wat eten, Witte Veder?’

Maar deze schudde het hoofd.

‘Mij gegeten, voor hierheen komen. Wel wachten kunnen, tot wij thuis zijn.’

‘Maar beste jongen, dat wordt morgenochtend! Kom, die paar minuten kunnen er toch wel af?’

Witte Veder moest erkennen, dat Arendsoog gelijk had, en hij gaf toe. De kok had hem trouwens al een vol bord eten opgeschept en reikte het hem over.

‘Weet je niet, wat er aan de hand is?’ vroeg Arendsoog hem.

‘Hij niets vertellen,’ ontkende Witte Veder. ‘Hij zeggen, hij willen wachten, tot jij er zijn.’

‘Hij maakt me nieuwsgierig,’ lachte Arendsoog. ‘Maar afgezien daarvan, vind ik het toch wel aardig, hem weer eens te zien. Het is lang geleden, dat hij op de S-ranch kwam.’

De zon was al op, toen de twee vrienden het erf van de ranch kwamen oprijden. Een cowboy, die achter was gebleven, om de dagelijkse werkzaamheden te verrichten, snelde toe, om hun paarden te verzorgen. Tegelijk verscheen Mrs. Stanhope, Arendsoogs moeder, aan de deur, om haar zoon te begroeten.

‘Kom gauw binnen,’ zei ze, ‘dan zal ik eerst voor een stevig ontbijt

zorgen. Daar zul je wel trek in hebben.’

‘En of,’ lachte Arendsoog. ‘Na zo’n hele nacht in het zadel heb ik een honger als een paard.’

‘En Witte Veder?’ vroeg Mrs. Stanhope.

‘Mij honger als hele corral vol paarden,’ antwoordde deze.

‘Waar is commandant Nelson, moeder?’ informeerde Arendsoog.

‘Die sliep nog, maar Ann is hem gaan wekken. Hij zal dadelijk wel verschijnen.’

Inderdaad duurde het niet lang, of de twee oude vrienden konden elkaar hartelijk begroeten.

‘Jullie eten eerst, en ik doe mee,’ beval de commandant. ‘Daarna zullen we praten.’

‘Zo,’ zei Arendsoog, toen ze na het ontbijt op de veranda hadden plaats genomen, ‘en steekt u nu maar eens van wal, commandant. Ik ben werkelijk nieuwsgierig, waarom u die hele reis naar de S-ranch hebt gemaakt, en waarom ik mijn werk bij de round-up in de steek moest laten.’

‘Die reden is ernstig genoeg,’ begon de commandant.

‘Er zijn namelijk moeilijkheden onder de Indianen.’

‘Toch niet bij de Tula’s?’ vroeg Arendsoog snel. ‘Nee, die stam is vredelievend genoeg. Nee, niet de Tula’s. Het zijn de Meghalla’s.’

‘Maar daar hebben we vroeger nooit last mee gehad. Ik begrijp het niet goed. Zijn ze in opstand gekomen?’

‘Dat nog niet. Maar als we niet oppassen, krijgen we ook daarmee te doen. En het is, zoals je zei: we hebben er vroeger nooit last mee gehad. De moeilijkheden zijn eigenlijk al begonnen, toen er een nieuw opperhoofd is gekozen. Alleen wisten wij dat niet. Of laat ik liever zo zeggen, wij hebben natuurlijk wel het een en ander gehoord, maar sloegen het niet te hoog aan.’

‘Hoe heet dat opperhoofd?’

‘Wogol Tsah.’

‘Ken jij die, Witte Veder?’ vroeg Arendsoog.

‘Mij hem kennen,’ antwoordde de Indiaan. ‘Wogol Tsah zeer eerzuchtig.’

‘Precies,’ bevestigde de commandant. ‘Nu is dat op zich niet zo erg. Het was alleen voor ons een reden, om een beetje scherper op hem te letten, dan we gewoon waren. Verder maakten we ons in het geheel niet ongerust. Wat konden ze doen? Als ze te lastig werden, zouden we

---

* Zie: ‘Arendsoog’

de moeilijkheden gauw genoeg weer onder de knie hebben. Tegen ons vertoon van wapenen konden ze toch niet op.'

'Aan uw manier van spreken zou ik zeggen,' onderbrak Arendsoog hem, 'dat er sindsdien wat veranderd is.'

'En daar heb je gelijk in. Wij kwamen tot de onaangename ontdekking, dat ze over andere, en veel betere wapens beschikten, dan we ooit gedacht hadden.'

'Wat vertelt u me nu? Hoe is dat mogelijk?'

'Dat vragen wij ons ook af. Maar het is in ieder geval een feit. En wij ontdekten dat op een zeer onaangename manier. Er is namelijk een overval op een kudde gedaan, die op transport was.'

'Kunnen dat geen blanke veedieven geweest zijn?'

'Nee. De berichten die we kregen, zijn heel positief. De kudde werd overvallen door een troep Indianen. Twee cowboys hebben er het leven bij verloren, twee andere zijn gewond. De overval werd afgeslagen, wonder boven wonder. De jongens schoten enige Indianen neer, maar die werden door hun makkers meegenomen.'

'En hebben ze die Indianen als Meghalla's herkend?'

'Dat niet. Ik geloof trouwens ook niet, dat ze de ene stam van de andere kunnen onderscheiden. Maar het gebeurde in de buurt van het reservaat der Meghalla's. Bovendien hadden we al achterdocht door het optreden van dat nieuwe opperhoofd. Twee en twee is vier, zeg ik altijd maar. Het kunnen volgens mij niet anders dan Meghalla's geweest zijn.'

'Inderdaad,' gaf Arendsoog toe. 'Ik zou niet weten, welke andere stam er voor in aanmerking komt. Vooral ook, omdat geen enkele stam zich zo ver buiten zijn gebied zal wagen. Maar ga verder, commandant. Want u bent er natuurlijk nog niet.'

'Zo is het. Je begrijpt, toen ik het telegram kreeg, waarin me de overval gemeld werd, heb ik de zaak laten onderzoeken. Ik stuurde er mijn beste speurder, sergeant Evans op af. Maar die kwam onverrichterzake terug. In het dorp van de Meghalla's was alles rustig. Hij werd door het opperhoofd heel beleefd ontvangen. Na veel heen en weer praten ging Evans ten slotte tot een rechtstreekse aanval over en beschuldigde Wogol Tsah, de dader te zijn van de overval. Maar die ontkende heftig. Hij zei, dat het natuurlijk mogelijk was, dat enkele van zijn stamgenoten het gedaan hadden. Maar dan wist hij er niets van. En hij zou het zeker onderzoeken. Daarop vroeg Evans hem, hoe zijn Indianen aan die moderne wapens kwamen, waarmee de cowboys waren beschoten, zoals ze ons vertelden. Maar Wogol Tsah glimlachte

alleen maar. Zij hadden niet anders dan de geweren, waar ze al jaren lang mee op jacht gingen. En als de sergeant hem niet geloofde, dan stond het hem vrij, een onderzoek in het kamp in te stellen.'

'En heeft Evans dat gedaan?'

'Natuurlijk! Die liet zich door de mooie praatjes van het opperhoofd niet in de luren leggen. Hij zei, dat hem juist gelast was, dat onderzoek in te stellen. Hij heeft alles nauwkeurig onderzocht, voor zover hem tenminste mogelijk was. Maar hij ontdekte geen spoor van moderne wapens.'

'Nogal te begrijpen! Als ze ze hebben, zijn ze natuurlijk goed verstoppt.'

'Zo denk ik er ook over. Hoe dan ook, Evans bereikte niets. Het enige wat hij kon doen, was, het opperhoofd er ernstig voor waarschuwen, geen gekke dingen uit te halen, omdat hij drommels goed moest weten, dat hij dan voor de grote Blanke Vader' in Washington ter verantwoording zou worden geroepen.'

'Kon hij nagaan, of dat indruk maakte bij Wogol Tсах?'

'Nee, dat kon hij niet, want die Indiaan bleef maar verwonderd doen. Zei, dat hij daar toch nooit aanleiding voor had gegeven.'

'En is er sinds die tijd nog wat gebeurd?'

'Nee, dat niet. Maar er broeit iets onder de Indianen. De handelsagent is natuurlijk door ons ook op de hoogte gebracht, en hij beloofde, een oogje in het zeil te houden. De stam is niet rustig, meldt hij ons nu. Er worden voortdurend bijeenkomsten gehouden, waar het nogal rumoerig toegaat, met dansen en zo, die verdacht veel op oorlogsdansen lijken. Maar als ze merken, dat hij in de buurt is, houden ze zich koest.'

'En u bent er zeker van, dat de cowboys zich niet vergist hebben wat betreft die wapens?'

'Absoluut. We hebben de kogels onderzocht, die we uit de wonden hebben laten halen door de dokter. Ze zijn afgeschoten uit de nieuwste, de modernste buksen, zoals wij ze nota bene nog niet eens in gebruik hebben.'

'Dat is sterk!' mompelde Arendsoog. 'Maar dan is daar maar één verklaring voor: die wapens zijn hun kamp binnen gesmokkeld.'

'Zo denk ik er ook over.'

'Die handelsagent...'

'Kun je gerust uit je hoofd zetten. Volkomen te vertrouwen.'

'Geen onbekenden gesignaleerd in de buurt?'

'In het geheel niet. Er komen trouwens niet veel blanken in de buurt van het reservaat. Weidegrond voor het vee is daar niet. Dat

---

* president der Verenigde Staten

mag niet. Hoogstens een enkele goudzoeker...'

'En wie is die goudzoeker?'

'Ik ken zijn eigenlijke naam niet. Maar hij staat al jarenlang bekend als Jack the Digger*. Een ongevaarlijk manneke, die al enkele jaren daar in de buurt naar goud zoekt, maar voor zover ik weet nog nooit wat gevonden heeft.'

'Hm!' zei Arendsoog. 'Het is mij tot nog toe een raadsel. Maar voor ieder raadsel is een oplossing, dat staat vast.'

'Zou jij eens naar die oplossing willen zoeken?' vroeg Nelson flijntjes.

'Ik dacht wel, dat het daar op uit zou draaien,' lachte Arendsoog. 'En natuurlijk is er weer grote haast bij?'

'Dat laat ik aan jou ter beoordeling,' antwoordde de commandant. 'Ik wil je alleen onder het oog brengen, dat er iets ernstigs kan gebeuren, als we niet op tijd ingrijpen. Verwoeste ranches, vermoorde vrouwen en kinderen. Je weet, vroeger is zo iets al meer voorgekomen.'

'Doe je mee, Witte Veder?' vroeg Arendsoog.

'Van zelf spreken,' stemde deze toe.

Arendsoog stond op.

'Goed dan,' zei hij. 'U kunt op ons rekenen, commandant. Witte Veder en ik gaan er zo gauw mogelijk op af.'

'Wat denk je te doen?' wilde Nelson weten.

'Dat zou ik u nog niet kunnen zeggen. Dat zal helemaal van de omstandigheden afhangen. Ik zal beginnen, met een bezoek te brengen aan het kamp van de Meghalla's.'

'Maar dan krijgt hij direct argwaan!' wierp de commandant tegen.

'Als hij me ziet, waarschijnlijk wel,' gaf Arendsoog toe. 'Maar dat heb ik er niet bij gezegd.'

'Mijn hartelijke dank, Bob,' zei de commandant, terwijl hij Arendsoog de hand toestak. 'Ik voel me veel geruster, nu jij, de Indianenkenner bij uitnemendheid, je met het geval wilt bemoeien.'

'Niet overdrijven, commandant,' lachte Arendsoog. 'Ik ken ze goed, dat is waar. En ze kennen mij ook. Ze weten, dat ik geen vijand van ze ben. En ik beloof u, als ik er achter kom, dat die Wogol Tsah de aanstoker is, dan zal ik alles doen, om de zaak tot een vredige oplossing te brengen. Ofschoon ik er niet zeker van ben, dat dit met zulk een eerzuchtige kerel zal lukken.'

'Doe je best, Bob. Je bewijst er ons een reusachtige dienst mee.'

---

* Digger = gouddelver

HOOFDSTUK 3

Jack the Digger

‘Ik denk er over, hier ons kamp voor de nacht maar op te slaan,’ zei Arendsoog, terwijl hij onderzoekend om zich heen keek. ‘Dit lijkt me een heel geschikte plek.’

Witte Veder antwoordde niet, maar was al afgestegen. Hij begon de zadelrol los te maken en haalde wat proviand voor de dag.

‘Hé!’ zei Arendsoog, die toevallig achter zich keek. ‘Jij wat bijzonders zien?’ vroeg Witte Veder.

‘Daar komt een wagen aan,’ meldde Arendsoog.

Witte Veder keek in de aangeduide richting. In de verte naderde een oude huifkar, getrokken door twee muilezels. De twee vrienden wachtten rustig, tot de wagen wat dichterbij was gekomen. Ze zagen nu, dat de voerman op de bok zat te dommelen.

‘Kijk,’ zei Arendsoog zacht, ‘zie je dat ook, Witte Veder?’

‘Wat bedoelen?’ vroeg deze.

‘Waarom verandert de wagen van richting?’

‘Muilezels zeer eigenwijze dieren. Voerman niet opletten.’

‘Toch zou ik er op willen zweren, dat die voerman drommels goed oplet.’

‘Mij zou zeggen, jij je vergissen.’

‘Mogelijk. Maar niet waarschijnlijk. Ik heb zo het idee, dat de voerman ons liever niet ontmoet. Zoals hij nu rijdt, passeert hij ons op een afstand. Ga je mee? Dan zullen we eens kijken, wie die voerman is.’

De muilezels schrokken hevig, toen de twee paarden plotseling binnen hun gezichtskring verschenen en de voerman veerde over-eind.

‘Goeie middag,’ groette Arendsoog.

De man op de bok hield de teugels in.

‘Ook goeie middag,’ groette hij terug. ‘Ik had anders liever gewild, dat jullie even gewaarschuwd hadden. Die twee muilezels zijn helemaal niet op paarden gesteld. Vooral niet, als ze er van schrikken.’

‘Ik meende, dat een waarschuwing niet nodig was,’ antwoordde Arendsoog. ‘Je zag ons toch wel aankomen?’

‘Welnee, man! Hoe kon ik dat nou! Ik zat te maffen. Ik weet, het is verkeerd, maar ik ben de hele dag al op pad, en dan overvalt je de vermoeidheid wel eens. Gaat de reis nog ver?’

‘Niet verder dan hier, voor vandaag. Er is hier water, en gras voor onze paarden. We wilden hier kamperen.’

‘Gelijk heb je. Een mooi plekje hier.’

‘Waarom zou je hier ook niet blijven?’ nodigde Arendsoog hem uit. ‘Er is plaats genoeg.’

Maar de voerman schudde het hoofd.

‘Nee, dank je, ik ga nog wat verder,’ wees hij af.

‘Zijn er betere plekken?’ vroeg Arendsoog nieuwsgierig. ‘Of ben je hier niet bekend.’

‘Zeker ben ik hier bekend. Ik kom hier al jaren. Ik zoek hier naar goud.’

‘O, dan ben jij natuurlijk Jack the Digger?’

‘Ja, maar hoe weet je dat?’

‘Wie zou Jack the Digger niet kennen!’ lachte Arendsoog. ‘Man, je bent hier een bekende persoonlijkheid geworden. En heb je al goud gevonden?’

Maar Jack schudde mistroostig het hoofd.

‘Tot nog toe niet,’ zei hij. ‘Maar je zult zien, vandaag of morgen is het raak, en dan ben ik voor mijn leven onder de pannen. Dan ga ik lekker in de zon liggen, om te kijken naar al die stakkerds, die zich uitsloven, om een droog stukje brood te verdienen. Let maar eens op Jack the Digger, mister! Je zult nog wel van hem horen!’

‘Dat zou er dus op lijken, dat je wel wat gevonden hebt,’ meende Arendsoog.

‘Ik zeg niks meer,’ wees de man geheimzinnig af.

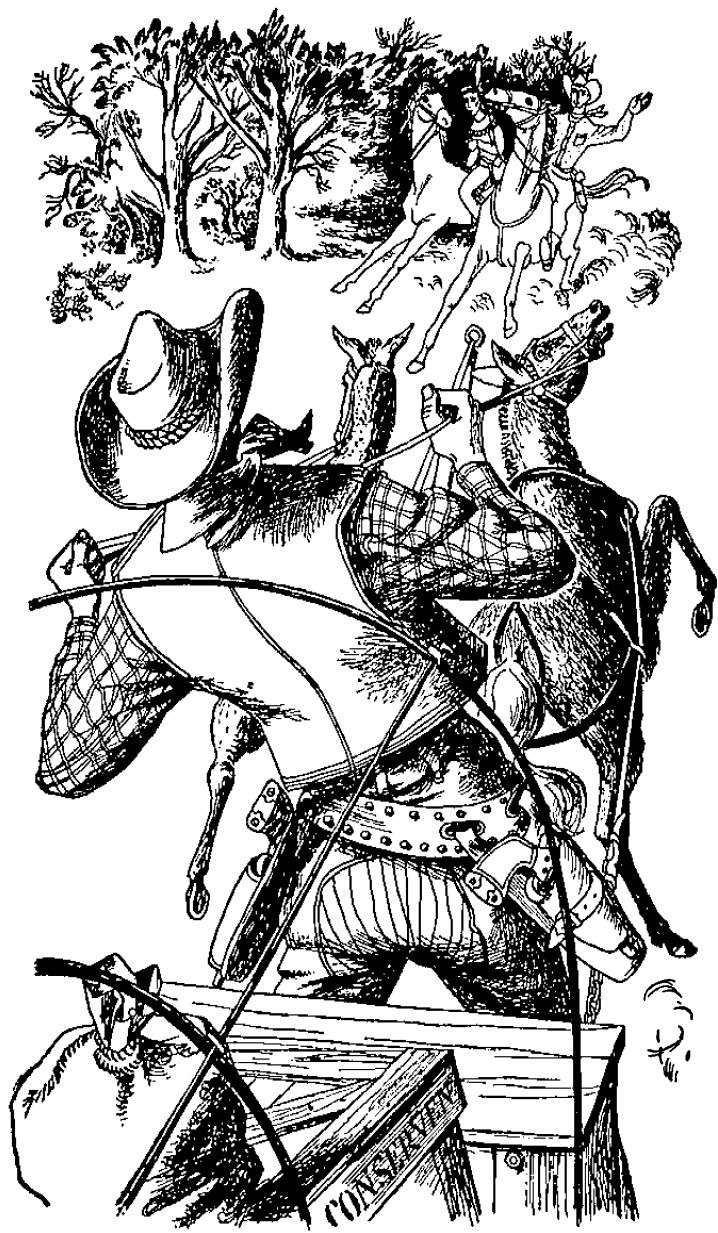
‘Tussen haakjes,’ gooide Arendsoog het over een andere boeg, ‘zijn we hier al in het reservaat van de Meghalla’s?’

‘Wou je daar dan heen?’ was de wedervraag.

‘Ik zei toch al, dat we hier zouden kamperen,’ ontweek Arendsoog.

‘O, als je mij niet zeggen wilt, waar je heen gaat, ik vind het best, hoor,’ zei de man haastig. ‘Ik ben helemaal niet nieuwsgierig...’

‘Maar je weet graag alles,’ vulde Arendsoog droogjes aan. ‘Je mag het overigens gerust weten. Wij dachten er over, nu we toch in de buurt zijn, om het nieuwe opperhoofd een bezoek te brengen.’

‘Dan ben je op de verkeerde weg’ zei de voerman. ‘Er is aan deze kant geen toegang tot het reservaat.’

‘Weet je dat zeker?’

‘Natuurlijk weet ik dat zeker. Ik zei je immers al, ik zwerf hier al jaren in de buurt.’

‘Dus we zullen terug moeten?’

‘En een heel eind ook. Je moet een dagreis terug naar het zuiden. Dan, bij een hoge top met twee scherpe punten, ombuigen naar het westen. Zo kun je niet missen.’

‘Bedankt, Jack. Wat ik zeggen wou, waar haal jij je voorraden? Is hier een nederzetting in de buurt?’

‘Geen enkele. Je moet er nog een heel eind voor naar het westen. Op een kruispunt van wegen ligt een kleine nederzetting, met een herberg, die ook voorraden verkoopt. Maar veel hebben ze daar niet. Ik ga meestal nog verder naar de kust, naar Moorestown. Daar kan ik ook gereedschappen krijgen.’

‘We zullen er aan denken. En nu gaan we eten. Je kunt meedoen, als je wilt, Jack.’

‘Nee, maar evengoed bedankt. Goeie middag.’

Hij gaf een ruk aan de teugels, en de muilezels zetten zich met tegenzin in beweging. Arendsoog keek de wagen in gedachten na.

‘Ik vraag me af...’ begon hij.

‘Waarom Jack liegen,’ vulde Witte Veder aan.

‘Juist,’ zei Arendsoog. ‘Waarom loog hij, toen ik zei, dat we naar het reservaat wilden?’

‘Jij bedoelen, hij zeggen, hier geen toegang.’

‘Precies. Als hij al jarenlang hier in de omtrek zwerft moet hij evengoed als Nelson weten, dat er hier wel degelijk een toegang is. Waarom stuurt hij ons dan een dagreis terug? Wil hij ons uit de weg hebben?’

‘Mij voorstel doen?’

‘Schiet af, Witte Veder!’

‘Wij eerst eten. Dan Arendsoog kamp voor nacht maken.

Als donker zijn, mij op onderzoek uitgaan.’

‘Om te zien, waar onze Jack the Digger is gebleven? Prachtig! Ik heb trouwens ook het idee, dat hij hier niet ver vandaan kampeert. En dat zou er op lijken, dat hij ons in het oog wil houden.’

‘Dat mij willen ontdekken.’

Arendsoog bleef een poosje staan nadenken.

‘Misschien maken we ons druk voor niets,’ zei hij dan. ‘Hij liet zich

ontvallen, dat hij op het punt stond, goud te ontdekken. Wellicht is hij nu bang, dat wij hem zullen bespioneren, om hem zijn mijn afhandig te maken. En daarom doet hij al het mogelijke, om ons uit de weg te krijgen.'

'Mogelijk zijn,' stemde de Indiaan in. 'Mij dat ook denken. Maar daarom toch beter, wij weten, wat hij willen. Anders hij in de weg zijn, als wij kamp van Meghalla's bespieden.'

'Er is alles voor te zeggen,' zei Arendsoog. 'Goed dan. Eerst eten, en dan ga jij op stap. Ik blijf in ieder geval hier, want het zou kunnen zijn, dat Jack dezelfde plannen heeft als wij.'

Ze maakten een klein vuur, omdat ze heel goed wisten wat Jack hun niet had willen vertellen, dat ze zich vlak bij het reservaat bevonden. En ze wilden de kans niet lopen, door enkele rondzwervende Indianen ontdekt te worden. Hun komst moest vooral niet van tevoren aan Wogol Tсах gemeld worden.

Na het eten rolde Arendsoog een sigaret en trok zich terug uit de lichtkring van het vuurtje. Witte Veder ging even bij hem liggen, ogen-schijnlijk, om te rusten. Maar na enkele ogenblikken fluisterde hij:

'So long!' (tot straks)

'So long!' antwoordde Arendsoog zacht. 'En good luck!'

Dan was de Indiaan plotseling verdwenen.

Peinzend bleef Arendsoog zitten roken, maar hij was voortdurend op zijn hoede. Er gebeurde echter niets, dat hem verontrustte.

Even geruisloos als hij was weggegaan, verscheen Witte Veder na verloop van een goed uur weer bij het vuur.

'En?' vroeg Arendsoog.

'Wij gelijk hebben,' bracht de Indiaan rapport uit. 'Jack kamperen niet ver weg. En die plek veel slechter dan hier.'

'Zo zo! En heb je verder nog iets bijzonders ontdekt?'

'Misschien wel iets bijzonders te ontdekken, maar mij daartoe niet in staat. Jack the Digger veel te opletend.'

'Wat bedoel je eigenlijk?' vroeg Arendsoog.

'Mij opvallen, onder wagen zeer grote bak. Veel groter dan gewoonlijk. Mij graag willen weten, waarom zulk een grote bak. Maar mij alleen dat niet kunnen onderzoeken. Jack altijd vlak bij wagen.'

'Samen zou dat wel lukken? Heb je een plan?'

'Wanneer wij proberen, Jack van de wagen weg te lokken...'

'Hoe wou je dat dan doen?'

'Muilezels op hol jagen.'

‘Dat zou mogelijk zijn.’

‘Dan dadelijk proberen?’

Arendsoog was al opgestaan en trapte het vuur uit.

‘Kom mee,’ zei hij. ‘De paarden zullen niet weglopen.’ Samen gingen ze op weg. Het was een half uur lopen naar het kamp van Jack the Digger, maar reeds na twintig minuten maande Witte Veder tot voorzichtigheid aan.

‘Als Jack iets te verbergen hebben, hij heel goed uitkijken en luisteren,’ zei hij zacht.

Behoedzaam gingen ze verder en na enige tijd zag Arendsoog de zwakke schijn van een kampvuurtje. Ze lieten zich op handen en knieën zakken en slopen zo naar het kamp.

‘Waar staan die muilezels?’ vroeg Arendsoog fluisterend. ‘Rechts van wagen. Arendsoog wachten hier. Mij gaan naar muilezels. Als zij wegrennen, Jack natuurlijk achter hen aan. Dan Arendsoog snel kijken.’

Hij verdween in de struiken. Arendsoog kon vanaf de plaats waar hij zich bevond, Jack the Digger bij het vuur zien liggen. De man sliep echter niet, maar richtte telkens het hoofd op, om dan onderzoekend om zich heen te zien.

Na een poosje klonk eensklaps dicht bij de plek, waar de muilezels moesten staan, het nijdige grommen van een bergleeuw. Dan was het weer stil, maar Arendsoog kon nu horen, hoe de muilezels zich onrustig bewogen. Plotseling hoorde hij van zeer dichtbij een woedend gesis en vlak daarop het breken van takken.

Jack the Digger was opgesprongen en had zijn geweer gegrepen. Hij bukte zich diep, blijkbaar met de bedoeling een glimp van het roofdier op te vangen en het onder schot te nemen. De muilezels trappelden wild en rukten aan de touwen, waarmee ze waren vastgebonden aan een paar in de grond geslagen paaltjes.

Jack the Digger meende iets te zien en loste plotseling een schot.

Dat was genoeg!

Beide dieren rukten zich los en holden weg, de duisternis in.

‘Hei! Hola! Stop!’ schreeuwde Jack the Digger.

Hij wierp zijn geweer neer en rende achter de vluchtende muilezels aan. Dat moest hij wel, omdat hij wist, dat hij zonder de dieren hulpeloos was.

Op hetzelfde moment kwam Arendsoog tussen de struiken vandaan en sloop naar de wagen. Hij liet zich geheel op de grond zakken en kroop dan onder het voertuig.

Witte Veder had goed gezien. Onder de wagen was een onmogelijk grote bak bevestigd. Arendsoog kroop aan alle kanten langs de bak, maar kon tot zijn verwondering geen scharnieren ontdekken. Daar bleek dus uit, dat de bak van de buitenkant niet geopend kon worden. Hij bedacht zich niet lang, maar kwam overeind en sprong in de wagen. Vlug ruimde hij enkele zakken weg, schoof een paar schoppen en houwelen opzij, en dan zag hij het luik in de bodem van de wagen.

Hij keek bij het licht van een lucifer, hoe het geopend moest worden, maar zag geen handel of knop. Hij maakte korte metten, nam zijn mes en zette dat tussen de kier. Even wrikte hij, en dan zag hij tot zijn voldoening het luik een weinig omhoog komen, genoeg, om er zijn vingers onder te zetten.

Hij legde het luik geheel om op de bodem van de wagen en stak dan zijn arm in de bak daaronder. Hij voelde een zak, met iets hardes er in. Hij wurmde net zo lang, tot hij de opening van de zak naar boven had gekeerd en trok dan de lus los van het touw, waarmee de zak was dichtgebonden.

Bij het licht van een nieuwe lucifer bekeek hij, wat hij uit de zak had opgediept...

Dan ontsnapte hem een gefluit van verbazing.

‘Heb ik van m’n leven!’ fluisterde hij. ‘Nuggets (goudklompjes)! Zuiver goud! Hoe is het mogelijk!’

Hij was zo verdiept in het bekijken van het brokje geel glanzend goud, dat hij zijn vingers brandde aan de lucifer. Dat bracht hem tot bezinning. Vlug legde hij de nugget weer terug in de zak en bond die zo goed en zo kwaad als het ging, weer dicht.

Toen hij uit de wagen sprong, was het gesloten luik weer netjes met de lege zakken bedekt. Hij keek onderzoekend om zich heen, maar van Jack the Digger was niets te bekennen. Die zat zijn muilezels nog achterna!

In de struiken terug gekeerd, liet Arendsoog het geroep van een nachtuil horen. Het duurde niet lang, of naast hem dook Witte Veder op.

‘Alles goed gaan?’ vroeg de Indiaan.

‘Puik!’ antwoordde Arendsoog. ‘Kom mee, dan zal ik het je vertellen.’

Daar het gevaar bestond, dat de muilezels van richting zouden veranderen en hun weg kruisen, waardoor ze Jack the Digger tegen het lijf konden lopen, bleven ze scherp uitkijken en sprak Arendsoog niet eerder, dan toen ze weer in hun eigen kamp terug waren. Maar dan